

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΦΙΛΟΥΜΕΝΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΤΑΦΙΤΟΥ (2017)

Τήν Τετάρτην, 16ην /29ην Νοεμβρίου 2017 ἐωρτάσθη ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Νεομάρτυρος Φιλουμένου τοῦ Ἀγιοταφίτου εἰς τό Φρέαρ τοῦ Ἰακώβ εἰς Νεάπολιν τῆς Σαμαρείας.

Ὡς γνωστόν, ὁ ἐν λόγῳ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων τό ἔτος 2009 εἰς τό ἁγιολόγιον καταταχθεὶς ἅγιος, εἶχε ἐνταχθῆ ἀπὸ τῆς νεαρᾶς αὐτοῦ ἡλικίας εἰς τὴν Ἀγιοταφίτικὴν Ἀδελφότητα, ὑπηρετεῖ δέ ὡς ἡγούμενος εἰς τό Φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, ὅτε κατὰ τό ἔτος 1979 εὗρε ἐν αὐτῷ μαρτυρικόν θάνατον ὑπὸ χειρός ἀνοσίου.

Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ νεοφανοῦς ἱερομάρτυρος τούτου προέξηρξε τῆς θείας Λειτουργίας εἰς τὸν ὑπεράνω τοῦ Φρέατος ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰουστίνου ἀνεγερθέντα περικαλλῆ ναόν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Ἀρχιεπισκόπου Πέλλης κ. Φιλουμένου, Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων, ὡς τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἱ. Μονῆς Ποιμένων Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰγνατίου, Ἀραβοφώνων Πρεσβυτέρων, τοῦ Ἀρχidiaκόνου Μάρκου καὶ τοῦ διακόνου π. Ἀναστασίου, ψάλλοντος τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀριστοβούλου ἑλληνιστί, ρωσιστί καὶ ρουμανιστί δεξιὰ καὶ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Λεοντίου ἀραβιστί ἀριστερά, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Χρηστοῦ Σοφianoπούλου καὶ προσευχομένου ἀθροῦ ἐκκλησιάσματος, τιμῶντος τὸν ἅγιον ἐξ ἐντοπίων Ἀραβοφώνων καὶ προσκυνητῶν ἐξ Ἑλλάδος, Κύπρου, Ρωσίας καὶ Ρουμανίας.

Πρὸς τό εὐλαβές ἐκκλησίασμα τοῦτο ἐξεφώνησε τὸν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἔχοντας οὕτως ἑλληνιστί:

Οὐ γάρ ἔδωκεν ὁ θεός πνεῦμα δειλίας, ἀλλὰ δυνάμεως καὶ ἀγάπης καὶ σωφρονισμοῦ, μή οὖν ἐπαισχυνθῆς τό μαρτύριον τοῦ Κυρίου ἡμῶν (Β' Τιμ. 1, 7-8) παραγγέλλει ὁ θεῖος Παῦλος τῷ μαθητῇ αὐτοῦ Τιμοθέῳ.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καὶ προσκυνηταί

Ἡ ἱερὰ μνήμη τοῦ νεο-ιερομάρτυρος Φιλουμένου τοῦ Ἀγιοταφίτου συνήγαγε πάντας ἡμᾶς εἰς τὸν ἱερόν τοῦτον ἁγιογραφικόν τόπον τοῦ Φρέατος τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ καὶ τῆς πατρίδος τῆς Σαμαρείτιδος γυναικός, τῆς Ἀγίας Φωτεινῆς, ἔνθα ὑπέστη τὸν μαρτυρικόν αὐτοῦ θάνατον, ἵνα τιμήσωμεν αὐτόν καὶ εὐχαριστιακῶς δοξολογήσωμεν τὸν ὑπὲρ ἡμῶν καὶ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν σταυρόν καὶ θάνατον ὑπομείναντα Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν καὶ θεόν ἡμῶν.

Ἡ ἀνιδιοτελής ἀγάπη πρὸς τὸν Σωτῆρα ἡμῶν Χριστόν, ἀνέδειξεν τό ὄντως μεγάλο καὶ πυκνόν σύννεφον ἀνθρώπων, τῶν μαρτυρησάντων διὰ τὴν ἀλήθειαν τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ. Τό δέ αἶμα τῶν μαρτύρων τούτων εἶναι αὐτό, τό ὁποῖον ἐπότισε τό

δένδρον τῆς ζωῆς, δηλονότι τό μυστικόν σῶμα τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ ἅγιοι μάρτυρες Στέφανος ὁ πρωτομάρτυς, Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος, Ἰάκωβος Ζεβεδαίου ἐγένοντο οἱ πρωτογενεῖς θεμέλιοι καί ἀποστολικοί λίθοι τοῦ οἰκοδομήματος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων διά τοῦ τιμίου καί μαρτυρικοῦ αὐτῶν αἵματος. Οὗτοι, μέ ἄλλα λόγια, ἐγένοντο συμμάρτυρες τοῦ τιμίου καί σταυρικοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ, ὄντος ἀκρογωνιαίου λίθου τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ οἰκοδομήματος (Ἐφ. 2,20), οἱ συνοικοδομηθέντες μετά τοῦ Χριστοῦ καί ἀποτελέσαντες κατοικητήριον τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ εἶναι πάντες οἱ ἅγιοι καί δῆ οἱ ἐν Παλαιστίνῃ μαρτυρήσαντες φίλοι τοῦ Χριστοῦ, ἐξ ὧν καί ὁ σήμερον τιμώμενος ἅγιος Ἱερομάρτυς Φιλούμενος.

Καυχᾶται ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων «τὴν ἐν Χριστῷ καύχησιν» (Ρωμ. 15,17), διότι κατὰ τὸν ἁγ. Ἰωάννην τὸν θεολόγον οἱ μάρτυρες τοῦ Κυρίου εἶναι αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι ἔπλυναν τὰς στολὰς αὐτῶν καί ἐλεύκαναν αὐτάς ἐν τῷ αἵματι τοῦ ἀρνίου. Διὰ τοῦτο εἰσιν ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ καί λατρεύουσι αὐτῷ ἡμέρας καί νυκτός ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ καί ὁ καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου σκηνώσει ἐπ' αὐτούς (Ἀποκ.7, 14-15).

Καί πάλιν καυχᾶται ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων τὴν ἐν Χριστῷ καύχησιν (Ἐφεσ. 15,17), διότι αὐτὴ ἀποτελεῖ τὴν «μήτραν» τοῦ μαρτυρίου τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ αἵματος τοῦ Υἱοῦ του Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Με ἄλλα λόγια, ὁ Χριστός μᾶς ἀπελευθέρωσε ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς ἁμαρτίας προσφέροντας τό πολύτιμον αὐτοῦ αἶμα ὡς θυσίαν ἀρνίου τελείως ἀμολύντου καί καθαροῦ, ὡς κηρύττει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος λέγων «Εἰδότες ὅτι οὐ φθαρτοῖς ἀργυρίῳ ἢ χρυσίῳ ἐλυτρώθητε ἐκ τῆς ματαίας ὑμῶν ἀναστροφῆς πατροπαραδότου, ἀλλὰ τιμίῳ αἵματι ὡς ἁμνοῦ ἁμώμου καί ἀσπίλου Χριστοῦ, προεγνωσμένου μὲν πρό καταβολῆς κόσμου, φανερωθέντος δέ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων δι' ὑμᾶς (Α' Πέτρ 1, 18-20).

Οἱ ἅγιοι Μάρτυρες τοῦ Κυρίου εἶναι οἱ στρατιῶται του Χριστοῦ οἱ ὁποῖοι ἔχουν πιεῖ τό ποτήριον καί λάβει τό βάπτισμα τοῦ ζωοποιοῦ θανάτου αὐτοῦ ὡς κοινωνοὶ τῶν παθημάτων καί τῆς δόξης Αὐτοῦ κατὰ τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνόν λέγοντα: «Ὁ Θεός Πατὴρ ἔθετο ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ πρῶτον ἀποστόλους, δεύτερον προφήτας, τρίτον ποιμένας καί διδασκάλους» (Α' Κορ. 12,28)· καί τοὺς τοῦ Κυρίου μάρτυρας ἐκ παντός τάγματος ἐκλελεγμένους ὡς στρατιώτας Χριστοῦ καί τό Αὐτοῦ πεπωκότας ποτήριον τό τε τοῦ ζωοποιοῦ θανάτου Αὐτοῦ βαπτισθέντας βάπτισμα ὡς κοινωνοὺς τῶν παθημάτων Αὐτοῦ καί τῆς δόξης».

Τοιοῦτος στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ καί κοινωνός τοῦ ζωοποιοῦ θανάτου αὐτοῦ ἀνεδείχθη ὁ Πατὴρ ἡμῶν Ἱερομάρτυς Φιλούμενος, ὁ ὁποῖος παιδιόθεν ἠγάπησε τὸν Χριστόν καί ἔθεσε τὸν ἑαυτόν του εἰς τὴν διακονίαν τοῦ ἀμπελῶνος Αὐτοῦ, δηλονότι τῆς Ἐκκλησίας καί μάλιστα τῆς τῶν Ἱεροσολύμων διὰ τῆς ἐντάξεως αὐτοῦ ἐν τῷ τάγματι τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος.

Κατὰ τὴν διακονίαν αὐτοῦ ὡς ἡγουμένου τοῦ ἱεροῦ τούτου προσκυνήματος, ἀλλὰ ἐν ταύτῃ καί ὡς ποιμένος τοῦ λογικοῦ ποιμνίου τῆς περιοχῆς Νεαπόλεως καί Σαμαρείας, ὅχι μόνον ἔπινεν ἐκ τοῦ πνευματικοῦ ὕδατος πού ἔπινεν ἡ Σαμαρεῖτις γυνή, ἀλλ' ἠκολούθησεν τὰ ἴχνη αὐτῆς κηρύττων καί διδάσκων ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ Μεσσίας, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, τό φῶς καί ἡ ζωὴ καί ὁ λυτρωτής τοῦ κόσμου.

Τό κήρυγμα τοῦ ἁγίου Φιλουμένου, ὅτι ὁ Χριστός εἶναι τό πλήρωμα τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου καί τῶν προφητῶν καί «ὅτι ἐν Αὐτῷ κατοικεῖ πᾶν τό πλήρωμα τῆς θεότητος

σωματικῶς» (Κολ. 2,9),προεκάλεσε τήν μῆνιν καί τήν ὀργήν τῶν φονευτῶν αὐτοῦ. Οἱ μισοῦντες αὐτόν, τόν φίλον καί ἱερέα τοῦ Χριστοῦ, ἱερομάρτυρα ἡμῶν φιλούμενον, ἐνόμιζον ὅτι σφαγιάζοντες αὐτόν κατά τήν ὥραν τῆς προσευχῆς αὐτοῦ προσφέρουν λατρείαν εἰς τόν θεόν, κατά τήν μαρτυρίαν Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ. «Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν», λέγει Κύριος, «ἵνα μή σκανδαλισθῆτε· ἀλλ' ἔρχεται ὥρα, ἵνα πᾶς ὁ ἀποκτείνας ὑμᾶς δόξῃ λατρείαν προσφέρειν τῷ θεῷ»(Ἰωάν. 16,1-2).

Οἱ ἀποκτείναντες τούς μάρτυρας τοῦ Χριστοῦ μεταξύ δέ αὐτῶν καί τόν ἅγιον ἡμῶν φιλούμενον, δέν κατενόησαν ὅτι οἱ ἅγιοι μάρτυρες παρίστανται ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ θεοῦ καί μετά παρρησίας λατρεύουν αὐτόν αἰωνίως, ὡς λέγει καί ὁ Ἅγιος Μεθόδιος Ὁλύμπου, «οἱ μάρτυρές εἰσιν ψάλλοντες, δύο δέ τῶν καλλινίκων οἱ χοροὶ μαρτύρων· εἷς μέν τῆς διαθήκης τῆς καινῆς, θᾶτερος δέ τῆς παλαιᾶς».

Τῆς τοῦ μάρτυρος τῆς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ ἀξιωθείς ὁ Πατήρ ἡμῶν φιλούμενος, συνευφραίνεται μετά πασῶν τῶν ἁγίων μαρτύρων ἐν οὐρανοῖς καί οὐ παύεται πρεσβεύειν τῷ θεῷ Πατρί ὑπέρ πάντων ἡμῶν, τῶν τιμώντων τήν μνήμην αὐτοῦ. Διό καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, μετά τοῦ μελωδοῦ εἶπωμεν. Ὑμᾶς πανεύφημοι μάρτυρες οὐ θλίψεις, οὐ στενοχωρία, οὐ λιμός, οὐ διωγμός οὐδέ κίνδυνος, οὐ θυμός θηρῶν, οὐ ξίφος, οὐδέ πῦρ ἀπειλοῦν χωρίσαι θεοῦ δεδύνηται, πόθω δέ μᾶλλον τῷ πρός Αὐτόν, ὡς ἐν ἀλλοτρίοις ἀγωνισάμενοι σώμασι τήν φύσιν ἐλάθετε θανάτου καταφρονήσαντες· ὅθεν καί ἐπαξίως τῶν πόνων ὑμῶν μισθόν ἐκομίσασθε· οὐρανῶν βασιλείας κληρονόμοι γεγόνατε· ἀπαύστως πρεσβεύσατε ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν καί ὑπέρ εἰρήνης ἐν τῇ περιοχῇ ὑμῶν. Ἀμήν. Ἐτη πολλά.

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν, ὁ ἡγούμενος καί κτίτωρ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀρχιμανδρίτης π. Ἰουστῖνος παρέθεσε δεξίωσιν καί ἐν συνεχείᾳ μεσημβρινήν τράπεζαν.

Διαρκούσης τῆς τραπέζης ταύτης ὁ ἐκ τῆς πλησιοχώρου κώμης του Ζαπάπδε καταγόμενος Ρωμαιορθόδοξος ἀριστοῦχος δικηγόρος κ. Halil Ganam προσεφώνησε τόν Μακαριώτατον διά προσφωνήσεως αὐτοῦ ἀραβιστί, ἶδε ἠλεκτρονικόν σύνδεσμον:

<https://en.jerusalem-patriarchate.info/ar/2017/11/29/34298>

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ngg_shortcode_0_placeholder" order_by="sortorder" order_direction="ASC"
returns="included" maximum_entity_count="500"]